

Ο γέρων Αρσένιος της Ναυπάκτου για τις χιλιαστικές πλάνες

/ [Πεμπτούσια](#)

[προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=855007>]

Οι χιλιαστές υποστηρίζουν ότι μετά την ανάσταση των νεκρών οι άνθρωποι θα είναι πάλι με σάρκες και με οστά με συνέχιση της ζωής επί της γής, τους οποίους όλους αυτούς ο γέροντας τους ονομάζει «υλόφρονες» και «διαστρεβλωτές» γιατί δεν προσέχουν το χωρίο «εν γάρ τη αναστάσει ούτε γαμούσι ούτε εκγαμίζονται, αλλ' ως άγγελοι Θεού εν ουρανών εισιν»[1]. Γι' αυτό μας έλεγε ότι ο Κύριος θα έλθει «αιφνιδίως και ουαί» στην πλανεμένη και ραθυμούσα ανθρωπότητα και κυρίως στη ξετρελαμένη νεολαία, όπως μας έλεγε, που δεν θα ξέρει τι θέλει και τι να κάνει. Στον πέμπτο υπότιτλο του ως άνω βιβλίου του γέροντα: «η πλήθυνσις της γνώσεως»[2], παρατηρεί ότι η αύξηση της γνώσης δεν συνοδεύτηκε με την ευσεβή ζωή, αντίθετα με την «γενική απιστία» την «πρωτοφανή αδιαφορία» και την φοβερή «διαστροφή», με «ανηθικότητες», «εγκληματικότητες», «βλασφήμιες», «εκκοσμικεύσεις», «νεωτερισμούς». Οι άνθρωποι σήμερα με τα «πτερά της γνώσεως και της επιστήμης» ζητούν να θέσουν τους θρόνους τους πάνω από τα νέφη και πάνω απ' τους ουρανούς. Σήμερα αυτό γίνεται με τα «διαπλανητικά μηχανήματα», με την «ιλιγγιώδη ταχύτητα», κρούοντας έτσι με αλαζονία τις πύλες του ουρανού. Αλλά ξεχνούν οι άνθρωποι μας έλεγε ο γέροντας ότι ο ουρανός ανήκει στον Κύριο, ενώ η γή στους υιούς των ανθρώπων[3]. Η γνώση έλεγε ο γέροντας που θέλει να ξεπεράσει τον Δημιουργό, δημιουργεί υπερηφάνεια στους ανθρώπους και αποτελεί σημείο της αλαζονίας και του τέλους του κόσμου.

Ο γέροντας μελετώντας και εμβαθύνοντας στα δύο τελευταία κεφάλαια του βιβλίου του προφήτη Δανιήλ, καταλήγει ότι τα σημεία πριν την καταστροφή του κόσμου θα είναι προσδιοριστικά του καιρού εκείνου. Η φράση «καιρός καιρών και ήμισυ καιρού» αναφέρεται στην διάρκεια των μεγάλων δυνάμεων - κρατών που θα υπάρχουν τότε και θα χαρακτηρίζονται ως δυνάμεις του «βορρά» και του «νότου». Ο γέροντας πιθανολογεί να είναι οι δύο μεγάλοι πολιτικο - στρατιωτικοί συνασπισμοί στους οποίους έχει διαιρεθεί η ανθρωπότητα. Τον καιρό της ισχύος αυτών των δύο ισχυρών δυνάμεων δημιουργείται και ένα μικρό κράτος «προφανώς το Ισραήλ» από το οποίο εμφανίζεται ο «άρχων της διαθήκης», τον οποίο ονομάζει αναγνωρίζει ως ψευδομεσσία, ως αντίχριστο, ο γέροντας. Αυτός θα πολεμήσει τους «αγίους» δηλαδή τους χριστιανούς της εποχής εκείνης, αυτός ο μιαιώτης 'θα συμμαχήσει με τους παραβάτες και αποστάτες της αγίας διαθήκης, θα λαλή υπέρογκα κατά του Θεού και θ' αρνηθή παντάπασι την πατρών θρησκείαν»[4].

Ο γέροντας στην ερμηνεία του χρησιμοποιεί παράλληλα και το χωρίο του αποστόλου Παύλου στους Θεσσαλονικείς[5], όπου γίνεται λόγος για την αλαζονία του ψευδομεσσία, αντιχρίστου. Ο Δανιήλ μιλά ξεκάθαρα για τον αντίχριστο σύμφωνα με τον γέροντα και τον ονομάζει «τελευταίο τύραννο» της ανθρωπότητας. Τον οποίο κατανικά ο αρχάγγελος Μιχαήλ. Κατόπιν γίνεται η ανάσταση των νεκρών. Αλλά λίγο πριν προηγείται η μεγάλη θλίψη, η οποία δεν θα έχει ξαναγίνει στην γή πιο πριν.

Τα χωρία του Δανιήλ (12, 1) και του Ματθαίου (24, 21) μιλούν για το τέλος του κόσμου. Ο προφήτης λαμβάνει την εντολή να σφραγίσει το βιβλίο του μέχρι να «διδασχθώσι πολλοί και πληθυνθή η γνώσις» και τότε οι άνθρωποι θα αρχίσουν να «περιτρέχουν» στον κόσμο, θέλοντας από περιέργεια και από αλαζονία να μάθουν, να δούν, να ανακαλύψουν, αλλά δίχως Θεό, δίχως αγάπη, δίχως διάκριση. Αυτή η παρανοϊκή τρελαμένη συμπεριφορά θα προσβάλλει την σοφία του Θεού και εάν οι

πρωτόπλαστοι εκδιώχθηκαν από τον παράδεισο για την παρακοή, οι σύγχρονοι άνθρωποι της αποστασίας θα τιμωρηθούν με τον εξοβελισμό από τη γή δια παντός μέσω της συντέλειας του κόσμου. Ο γέροντας ρωτά: «χρησιμοποιείται η σημερινή γνώσις δια να πλησιάση ο άνθρωπος τον Θεό, να μετανοήση και να σωθή; Όχι.». Αντίθετα, απαντά ο γέροντας ο άνθρωπος «αποθρασύνεται», και σημείωνε για τότε ότι το 1962 οι άθεοι Ρώσοι ίδρυσαν τότε νέα πανεπιστημιακή έδρα «Αθείας». Αναφέρει και την αληθινή λαϊκή παροιμία ότι «οι μύρμηγκες, όταν κάμνουν πτερά χάνονται» έτσι θα συμβεί έλεγε και με τους «πεφυσιωμένους» από την γνώση δίχως Θεό ανθρώπους. Ο γέροντας ήδη από τότε επισημαίνει μια πραγματικότητα, μια προφητική ρήση, που ακόμα δεν έχει εμφανιστεί, και που όμως υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να γίνει πραγματικότητα ανησυχητική στις ημέρες μας «όταν ιδωμεν το φαινόμενον να μυρμηκιάζη ο ουρανός από ανθρώπους ιπταμένους με ατομικά έκαστος μηχανήματα κολλημένα εις την πλάτην τους!».

Η έντονη εσχατολογική αφύπνιση που βίωνε ο γέροντας τον ωθούσε να κηρύττει με παρρησία την μετάνοια και την επιστροφή στον αληθινό Θεό. Πάντοτε θα έγραφε ή θα κήρυττε άφοβα την αλήθεια. Το ότι ζούμε σε αποκαλυπτικούς καιρούς, μάλιστα τα ειρωνικά σχόλια που μπορεί να προέρχονταν και από ανθρώπους της Εκκλησίας ο γέροντας τα αντιμετώπιζε με σύνεση και διάκριση, ως από ανθρώπους που τα ονόματά τους δεν είναι «γεγραμμένα εν βίβλω ζωής». Προέτρεπε τους ακροατές του, αλλά και τους αναγνώστες του, να αγαπούν τον Κύριό μας, να προσέχουν, να μελετούν, να φιλοσοφούν, πάνω στα σύγχρονα γεγονότα και τα φαινόμενα που εμφανίζονται στον σύγχρονο κόσμο, γιατί συνδέονται άμεσα με την αλήθεια των προφητειών και την επαλήθευσή τους στο κόσμο που ζούμε.

Ο σύγχρονος άνθρωπος σύμφωνα με τα λόγια του γέροντα είναι αιχμαλωτισμένος από τις μέριμνες του βίου διέρχεται μια ζωή αδιαφορίας, αμεριμνησίας, πώρωσης, σαν τις ημέρες του Νώε, που τον ενέπαιζαν και τον περιγελούσαν, όταν έβλεπαν να κατασκευάζει την κιβωτό του, κι όταν ήρθε ο κατακλυσμός τους παρέσυρε όλους ανεξαιρέτως[6]. Ο γέροντας είχε διάκριση και επίγνωση της αποστολής του ως πνευματικός πατέρας που για ώρες πολλές στην εξομολόγηση θα θυσιαζόταν για τον συνάνθρωπο, γι' αυτό και είχε κουραστεί αρκετά και ψυχικά, από την ιερά εξομολόγηση, σε χωριά, σε κωμοπόλεις και σε κατηχητικά. Γνώριζε όσο λίγοι την ψυχοσύνθεση του ανθρώπου της υπαίθρου και της πόλης, όμως ήταν ένας αποφασισμένος λευίτης, που θυσιαζόταν για τον συνάνθρωπο.

Η ταπείνωση στόλιζε διακριτικά τον γέροντα, γι' αυτό και τελειώνοντας αυτό το βιβλίο του γράφει: «παρακαλώ όλους... όχι να αναγνωρίσουν ως αλάνθαστα αυτά που γράφω, διότι ως ατελής άνθρωπος γράφω - εκ μέρους γινώσκομεν και εκ

μέρους προφητεύομεν»[7]. Πράγματι όσοι δεν γνώρισαν από κοντά και όσοι δεν έζησαν για χρόνια το γέροντα Αρσένιο, δεν μπορούν να καταλάβουν ότι συνδύαζε μια ευγενική ταπείνωση και μια περήφανη λεβεντιά, που μόνο ένας άνθρωπος αγιασμένος θα μπορούσε αυτο χαρισματικά να διαχέει στο περιβάλλον του ως ένας σύγχρονος όσιος γέροντας, επάξιο πνευματικό τέκνο του γέροντα Φιλοθέου Ζερβάκου και του π. Γερβασίου Παρασκευοπούλου.

[1] Ματθ. 22, 30. Μαρκ. 12, 23. Ιω. 18, 36. Φιλιπ. 3, 20. Α' Πετρ. 1, 4.

[2] Ιερομ. Αρσενίου, *Ανησυχητικά*, 25.

[3] Ψαλμ. 113, 24.

[4] Δανιήλ, 11, 28-37.

[5] Β' Θεσσαλονικείς, 2 κεφ.

[6] Ματθ. 24, 38.

[7] Α' Κορινθ. 13, 12.